

ἀκληρόσκυλλα ἡ, ἀμάρτ. ἀκληρόσκυλλα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκληρός καὶ τοῦ οὐσ. σκύλλα.

Γυνή, τὴν ὁποίαν καταρᾶται τις νὰ μὴ τεκνοποιήσῃ: Μωρὴ ἀκληρόσκυλλα, ποῦ νὰ μείνῃς ἀκληρὴ!

ἀκλίδι ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Ἀμισ.) ἀκλίδιν Πόντ. (Κερασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Μόνον ἐπὶ φῶς, ὑπηνέμιον. Συνών. κλούβιο (ιδ. κλούβιος).

ἄκλιτος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκλιτος.

Ἀλύγιστος, ἀκαμπτος.

ἀκλουθάντων τῶν, Πόντ. (Κερασ.) ἀκλουθάντων Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκλουθῶ, δι' ὃ ιδ. ἀκολουθῶ.

Λέξις πεπαισμένη πλασθεῖσα κατ' ἀναλογ. τῶν πολλῶν εἰς -άντων τοπωνυμίων: Ποῦ πάς; — Πάγω 'ς σοὶ φαγάντων. — *Κ'* ἐγὼ 'ς σοὶ ἀκλουθάντων (δηλονότι, πηγαίνω νὰ φάγω. — Καὶ ἐγὼ σ' ἀκολουθῶ).

ἀκλούθα ἐπίρρ. Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.) Ἰμβρ. Κεφαλλ. κ. ἄ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,108 καὶ 113 ἀκλόθα Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) ἀκλούθου Ἡπ. ἀγκλούθου Ἡπ.

Ἡ προστακτ. τοῦ ρ. ἀκολουθῶ, παρ' ὃ καὶ ἀκλουθῶ, μεταπεσοῦσα εἰς χρῆσιν ἐπιρρηματικῇν.

Μὲ τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις, ἀκολουθῶν, ἀκολουθῶντας ἔνθ' ἄν.: Ἀκλούθα ἀκλούθα μ' ἔφτασε Κεφαλλ. (πβ. φρ. πὲ πὲ τὸ κωπέλλι, ἔκαμε τὴν κυρὰ καὶ θέλει). Ἀκλούθα ἀκλούθα πρόφτασι Κομοτ. Πάγ'νε τ' ἐν' τ' ἄλλ' ἀκλόθα (πηγαίνουν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου) Χαλδ. || Φρ. Παίρνω ἀκλούθα (παρακολουθῶ. Συνών. φρ. παίρνω ἀποκοντὰ - 'ς τὸ κοντὸ) Κεφαλλ. Θράκ. (Αἰν.) Παίρνον ἀπ' ἀκλούθα Ἰμβρ. Παίρνον τὴ δ'λεῖα ἀπ' ἀκλούθου (ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω πολὺ διὰ τὸ ἔργον) Ἡπ. || Γνωμ.

Ἀπὸ φτωχὸ μὴ δανεισθῆς, γιατί σὲ παίρνει ἀκλούθα Κεφαλλ. — Ποίημ.

Μὲ πῆρ' ἀκλούθα ὁ σκύλλος σου κ' ἤλθε μ' ἐμὲ νὰ σ' εὔρῃ ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. 108

..... γυρίζει καὶ κοιτάζει
μὴ ζωντανέψ' ἢ κεφαλὴ καὶ τότε πάρῃ ἀκλούθα
ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. 113.

ἀκλούθημα τό, Μύκ. Σίφν. Σῦρ. κ. ἄ. ἀκλούθ'μα Θράκ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κλούθημα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) κ. ἄ. ἀκλόθεμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀκολούθημα.

1) Τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις ἔνθ' ἄν.: Τὸ ἀκλούθημα τοῦ ἀργιού - τοῦ σκύλλου κττ. Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Τί ἀκλούθημα ποῦ τοῦ κάνει! (πῶς τὸν παρακολουθεῖ!) Μύκ. Μὲ τ' ἀκλούθημα ἐν κάνομε τίποτε Σίφν. Παίρνον ἀκλούθ'μα (ἀκολουθῶ) Θράκ. Φόνου φύβγανι τὰ πιδιά, τὰ πῆρι ἀκλούθ'μα (φόνου = ὅταν) αὐτόθ. 2) Ἐπιμέλεια, σύντονος ἐνέργεια, παρακολούθησις Στερελλ. (Αἰτωλ.): Κάθι δ'λεῖα θέλ' ἀκλούθ'μα.

3) Βοήθεια, ἀρωγὴ Στερελλ. (Αἰτωλ.): Χουρὶς ἀκλούθ'μα τοῦν πιδιῶνι τίπουτα δὲν κάνου.

ἀκλουθητικά ἐπίρρ. Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀκλουθητικά.

Ἀκολουθητικῶς, ἀκολουθῶν: Ἐρκετουν τὸ χτηνὸν ἀκλουθητικά μου τῶ' ἐγὼ ἐν τὸ ἔξερα.

ἀκλούθητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκλόθετος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀκλουθητός < ἀκλουθῶ, δι' ὃ ιδ. ἀκολουθῶ, τοῦ ἀρχτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερησεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Πβ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τινος, ἀνακολουθήτος.

ἀκλούθι τό, ἀκλούθι ἄγν. τόπ. ἀκλούθι Ἡπ. Πελοπν. (Καλάμ. Μεσσ.) Σῦρ. ἀκλούθ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀκλόθ' Πόντ. (Κοτύωρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀκόλουθος.

1) Ὁ ἀκολουθῶν, ὁ μετ' ἄλλου συνυπάρχων, ὁ ἔχων τόπον παρακολουθήματος ἔνθ' ἄν.: *Κ'* ἐφτάν' τ' ἔρθεν ὁ ἴδιον, ἔφερεν καὶ τέσσερα πέντε ἀκλόθα μετ' ἐκείνον ἐντάμαν (δὲν φθάνει ὅτι ἦρθεν ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἔφερε κτλ.) Κοτύωρ. || Φρ. Μὲ πῆρε τ' ἀκλούθι (μὲ παρακολουθεῖ κατὰ πόδας) Ἡπ. Σῦρ. Μὲ πῆρι ἀπ' ἀκλούθ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ζαγόρ. Παίρνον τὴ δ'λεῖα ἀπ' ἀκλούθ' (ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω πολὺ διὰ τὸ ἔργον) αὐτόθ. || Γνωμ.

Ἀπὸ φτωχὸ ποῦ δανεισθῇ, τὸν παίρνει ἀκλούθι ἄγν. τόπ. 2) Ὁ πλακοῦς, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν τοκετὸν ἐξέρχεται κατόπιν τοῦ ἐμβρύου Ἡπ.: Βγῆκε - ἔπεσε τ' ἀκλούθι. Συνών. ἀδέρφι 2, ἀκόλουθο, συντροφι, ταίρι, ὕστερο.

ἄκλωθῃ ἐπίθ. θηλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. κλώθω, δι' ὃ ιδ. κλώσσω.

Ἐπὶ τῶν ὀρνίθων, ἡ μὴ κλώσσουσα, ἡ μὴ ἐπφάζουσα τὰ φά της.

ἄκλωστος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σίφν. Σύμ. Χίος ἀκλωστους βόρ. ιδιώμ. ἄκωστος Μακεδ. (Βογατσ.) ἀκλωστρος Κάρπ. ἄκλωθος Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀκλουθους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκλωστος. Τὸ ἀκλωστρος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀκλωστρος, ὁ παρὰ τὸ κλωστρός. Τὸ ἀκλωθος ἐκ τοῦ κλώθω παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἐνεσιῶτος.

1) Ὁ μὴ κεκλωσμένος, ὁ μὴ κλωσθεὶς, ἐπὶ νήματος ἔνθ' ἄν.: Ράμμαν ἄκλωστον Τραπ. Χαλδ. Ὁργον ἄκλωστο Σύμ. Συνών. ἀπαλός, ἀντίθ. κλωστός, στριμμένος (ιδ. στρίβω). β) Ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς νῆμα Μακεδ. (Βέρ. Βογατσ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ἀκλωστον δομπάκιν Κερασ. Ἀκωστα μαλλιά Βογατσ. || Παροιμ. Ἀκλωστα κι ἀνύφαντα κι 'ς τοῦν πλουκὸ ριγμένα (ἐπὶ φαντασιοκόπου ἐκλαμβάνοντος τὸ ἐπιθυμητὸν ὡς τετελεσμένον) Βέρ.

2) Ὁ μὴ εὐνουχισθεὶς Μακεδ. (Βελβ. Βέρ.): Ἀκλωστου τραὶ Βελβ. 3) Μεταφ. αὐτὸς ποῦ δὲν κλώθει, δὲν μεταβάλλει τὴν σκέψιν του, ἀμετάπειστος Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἀβάγιστος 2, ἀγύριστος Β 2, μονόκορδος, μονόμπρατος. Πβ. ἄγειρτος 1. 4) Ὁ μὴ κατ' ἀλήθειαν ἀλλάξας πίστιν, θρησκείαν, ὁ ἐμφανίζων ἑαυτὸν Μωαμεθανόν, ἀλλ' ἐν τῷ κρυπτῷ πρεσβεύων τὰ τῶν Χριστιανῶν Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) Πβ. γυριστός, κλωστός.

